

CULTUURSHOCK - Niels Vandereyken

Well, het debuutalbum van Oaktree werd mogelijk nadat ze vorig jaar de JongJazz talent Gent prijs wonnen: Met heel eigen persoonlijkheden, de hulp van ervaren muzikanten en de uitbouw van een nieuw repertoire waarbij instrumenten op een andere manier gebruikt zouden worden krijg je een plaat waar het Belgische drietal met tevredenheid op terugblijkt en met veel zin voorstelt: Well. Well slaat zowel op de goedkeuring, als de verschillende bronnen en de voldane zucht na de eerste etappe van een ontdekkingsstocht. Zangeres Sarah Klenes zet opener *Fear of Fur* vocaal in, ondersteund door de spaarzame accordeon van Thibault Dille en Annemarie Osborne op cello. Meteen valt het gebruik van stem en instrumentatie op. Dat gebruik van stemmen is een terugkerend aspect in het oeuvre. *Kitchen Mandoline* neemt je haast mee in een trance van alledaagse geluiden die heerlijk sudderen om met veel goesting opgegeten te worden. Ook hier behoudt Oaktree haar speelsheid. Michel Massot's tubaspel is heerlijk en Sarah Klenes haalt alles uit haar stem. Terwijl de cello zachtjes een baslijn tokkelt versmelten tuba, zang en accordeon een melancholisch tangopalet *Tams*. Bas en melodie spelen duidelijk een spelletje. *En el Viento* heeft een zelfde trieste schoonheid, de woordeloze zang zweeft boven accordeon en cello en verkent het bereik van de verschillende klanken. *Lindas Flores* is wat meer uptempo met hoofdrol voor de accordeon van Thibault Dille en klinkt zowel vocaal als muzikaal als een scat met veel speelplezier. *Les Lignes I en II* zijn harmonieuze trage gezangen. De prachtige bewerking van *A Change is gonna come* uit de dagen van de Civil Rights Movement evocert die hunkering naar vrijheid, verandering met een boeiende vertaalslag, close harmony a capella en de cello die de baslijn voor haar rekening neemt. *My my!!! Entre les lignes* bekoort dan weer door haar melancholie. De speelsheid is weer troef in *Oufti oufti* (een Luikse uitdrukking) waar Sarah Klenes en Tcha Limberger naar lieve lust scatten aangemoedigd door viool, cello, accordeon en handgeklap. De poëtische kracht en sfeerschepping van Oaktree hoor je opnieuw in *Huit de Nuit*. Bij het begin van *Magicians* waan je je in de vrolijkheid van de Parijse jazz. *Parfois la Nuit* zoekt het nog verder zuidelijk met Baskische poëzie gezongen door Kristof Hiriart. Ook afsluiter *Gau* verklankt diepe zielenroerselen, intens en ondoorgroendelijk. Doorheen heel het album zoekt Oaktree naar stemmen om verhalen te vertellen. Stemmen worden daarbij een verlengstuk van persoonlijkheden, maar ook instrumenten krijgen een unieke stem. Well is een muzikale verrassing en ontdekkingsstocht naar een heel eigen klank, boordevol melancholie, poëzie, de vrijheid van jazz, over de grenzen van folklore en stemgebruik naar de creatie van een nieuw geluid met veel speelplezier en dankbaarheid voor ieders bijdrage.